

VAROLUŞ KANUNU

I

TOPRAK

Yusuf Demirçelik

Editör

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Buse Yağmur Toto

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-81-9

1. Baskı: Nisan 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Reis Dijital Baskı Sistemleri Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Litrosyolu 2. Matbaacılar Sİtesi 1BD20 Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika no: 51003

Merhaba, bu kitabın řu anda elinizde olmasını sağlayan birçok insan var. Minnettarlığımın küçük bir göstergesi olarak ilk sayfayı sadece onlara ayırmak istiyorum.

Öncelikle yazarlık konusunda beni her zaman destekleyen ve hayalimi gerçekleştirme yolunda hevesimi hiç kırmayan aileme,

Her şeyden önce kitabı okuyup geri dönüşleriyle kitabı güzelleştiren Orkun Can Polat, Hakan Nurakın ve Nihat Genç'e,,

Yazardan Direkt ekibinde ilk tanıştığım kişi olan ve aptal sorularıma büyük bir erdemle cevap veren Bihter Hanım ve birazdan okuyacağınız hikâyeyi tutarlı ve okunabilir hâle getiren harika editörüm Büşra Hanım'a,

2019 yılında yaptığım her şeyi bırakıp sadece yazarlığa odaklanmam için beni teşvik eden Özge Öztürk'e,

Kitabın ismini bir yıldan uzun süredir ararken on beş dakika bulan Hazal Tulgar'a,

Yazdığım ilk kitabı daha kitapçılara bile gönderemezken on beş tane satın alıp tanıdıklarına veren Barış Özdemir'e,

İki yıl boyunca *Varoluş Kanunu* hikâyesiyle durmadan başlarını ütülediğim ve beni inanılmaz bir sabırla sürekli dinleyip pazarlama konusunda fikirler veren, kitap haricinde de ne olursa olsun sürekli yanımda olan Simay Yağmur Uysal ve Bekir Çuvalcı'ya,

Kendisi de bir yazar olan ve yazdığımız tüm hikâyeler hakkında hiç durmadan konuştuğumuz, bana en çok ilham veren kişi olan dostum Lex Mitchell'a,

Daha ortada değil bir kitap, bir kelime dahi yokken bile yazarlık kariyerime destek olan, hayalperest hâllerimde (ki çoğu zaman öyleyimdir) ayaklarımın yere basmasını sağlayan, beni her zaman doğru yönlendirebilen iki insan; Mine Demirçelik ve Tunç Demirçelik'e,

Teşekkür ederim.

NOT: Bir de kedilerim var, hayatıma giren bütün kediler sırasıyla Anne Kedi, Yavru Kedi, Riki, Jax, Hera, Crack, Jass... Eğer siz olmasaydınız bu kitap en az iki yıl erken çıkardı.

ÖNDEYİŞ

Bir zamanlar bir Tanrımız vardı. Hatırlıyor musun? Elbette hatırlamıyorsun. İnsanların yarattığı bir Tanrı değil, gerçek bir Tanrı. Her şeyi gören, her şeyi bilen, mutlak güce sahip... Kelimenin tam anlamıyla iyiydi. Kusursuz bir dünya yarattı. Karşılığında ise hiçbir şey istemedi. Ona tapınmamız bile utandırma-tan başka bir işe yaramıyordu. Hiçbir şey karşılığında insanlara her şeyi verdi. Sadece oradaydı. Her şeyi izledi. Hepimizi sevdi. Amma velakin sanırım Tanrılar bile yalnızlık çekebiliyor. En azından sıkılıyor. Çünkü bir gün durdu. Belki de bizim için yapabileceği her şeyi yaptığını düşündü. Kusursuz hayatlarımıza devam etmek için bize öğretebileceği her şeyi öğretmişti. Ne yazık ki insanlar öyle yaratıklar değiller.

O gün, tıpkı senin birazdan yapacağın gibi, Tanrı uykuya daldı. Kendisini; çocuklarının, bizim her zaman kullanabileceğimiz neredeyse sınırsız bir güce çevirdi. Neredeyse... Biz de o gücü kullandık. Ne düşündüğünü biliyorum. Tanrı'nın gücü bitemez. Lakin kızım sen aksinin canlı örneğisin. Hızla bitirdik. İnsanlar böyledir. Eğer mutlak güç verirsen daha fazlasını isterler. Eğer alırlarsa o gücü kullanmak için inanılmaz yaratıcı yöntemler bulurlar.

Tanrı'nın bize bıraktığı da buydu: güç değil, bela. İnsanlar gücü kullandıkça paylaşım azaldı. Bir kez alan, doymayıp tekrar geldi. Kimse hakkıyla yetinmedi. Savaşlar başladı. Sonunda gücü kullanabilen yüzden az kişi kaldık. Güçlüydük. Neredeyse her şeye kadir... Hepimiz küçük tanrılardık. Ancak o bile hepimize yetmedi. Eh, en azından birimize yetmedi. İkinci Güneş'i yaratan da oydu.

Amacı hepimizi öldürüp kalan güçle dünyayı baştan yaratmaktı. Gücü sadece kendisi kullanacaktı. Tartışmasız tek Tanrı olacaktı. Başarmaya inanılmaz yaklaştı.

Çoğu insan, gücü kullanabilen veya normal, ikinci Güneş'in gelişiyile karıncalar gibi öldü.

Güneş'i buz kitleleriyle durdurmaya çalıştık. Sefil bir deneme oldu. Buzlar iki gün bile dayanmadı. Artık sıcakın yanında seller vardı.

Gezegenin yerini değiştirmeye çalıştık. Farkında olmadan orijinal Güneş'e yaklaştırdık. Yine olmadı. Ne yaptıysak durduramadık. Daha kötüsü; ne yapsak daha fazla insan öldürmesi için ona yardımcı oluyorduk.

Sonra fark ettim. Kendi gücümüzle onu durdurmaya çalışıyorduk lakin savaştığımız onun gücü değildi. Tanrı'nın gücüydü.

Tanrı'nın gücünü çektim. Kalan tüm gücü. Bir insanın alabileceğinden çok, çok daha fazlasını aldım. Ve hepsini sana döktüm. Kızım. En büyük başarım, en acınası başarısızlığım... Yağmurlarınla gezegeni soğuttun. İki Güneşli gezegeni yaşanabilir hâle soktun. Düşmanı yendin.

Yıllar geçti, yüzyıllar... İklimler değişti. Yaşama yöntemleri değişti. İnsanlar değişti. Topraktan yetiştirdiklerimiz bile değişti. Her şey öylesine değişti ki insanlar bir zamanlar yaşadığımız kusursuz gezegeni unutup buraya Eerith demeye başladı. Eerith'le hiçbir alakası olmamasına rağmen... Söylediklerim sonucunda biraz üzölmüş gibi miyim? Ya da nankör? Belki de öyleyim ancak bilmelisin ki ikisinde de senin bir suçun yok. Sen elinden geleni yaptın ve yapmaya devam ediyorsun. Ne kadar gurur duyduğumu anlamam.

Ne yazık ki bütün soğumalar ve tekrar ısınmalar

gezegeni çatlatmaya başladı. Gün geçmiyordu ki yeni bir deprem, orman yangını veya sel olmasın. Sen bile durduramadın. Tabii, nasıl durdurabilirsin ki? Kaynağı sensin. Bu yüzden de kendini geri çekmelisin kızım. Tanrımız, orijinal Tanrımız tek bir hata yaptı. Gücünü insanlara bıraktı. Biz aynı hatayı yapmayacağız. Gücün Eerith'le bir olunca gezegen daha güçlü olacak. Hem Yağmurlar'a hem de Güneşler'e göğüs gerecek. Sen içeriden destekleyeceksin, ben de dışarıdan.

Eerith'i kurtarmak için son fedakârlığımız...

88 Yıl  nce

Dir m bir yerden sesler geldiğine emindi ama yine söyleyince onunla dalga   melerini istemiyordu. O da sessizce beklemeye devam etti ama tetikteydi. Tabii Dir m her zaman tetikteydi. Odadaki insanlar Eerith'in gördüğü en zeki, en sağduyulu insanlardı ancak herhangi bir kapı mada, Yağmurlar'ın altına yakılmış bir ateş kadar dayanıklı olurlardı. O yüzden burada Dir m'ın normaldekinden daha fazla sorumluluğu vardı.

Sesler yakla ıyordu.

En son daha iyi korunmalarını önerdiğinde, bu toplantıların yüzyıllardır devam ettiği ve bugüne kadar bir kez bile saldırıya uğramadıkları cevabını almıştı. Bu daha kötüydü. Yüzyıllardır hiç olmadıysa istatistiksel olarak bir saldırı oldukça yakın olmalıydı.

Kapı savrularak açıldı. Dir m anında ayağa fırladı.

Kime bağırdığını bile bilmiyordu.

“Taşıyıcı'yı koruyun!”

 eriye on kişi daldı. Ardından on kişi daha. Neden bu toplantılara silah sokmalarına izin yoktu ki? Kılıçlar için diğer odaya gitmeleri gerekiyordu. Dir m eninde sonunda böyle bir durumla karşı karşıya kalacaklarını biliyordu. Basit bir şey yapmıyorlardı, tartı tıkları konular tüm Eerith'i ilgilendiriyordu. Birilerinin koruma olması gerekiyordu. Guvenilmeyen kim vardı ki silahlara izin verilmiyordu? Toplantıdan önce herkes silahlarını yan odaya bırakırdı. Dir m sinirliydi. Sinirliden çok çaresizdi.    ba a d  m  t . Her zaman d  seğini biliyordu. Ellerini masaya vurdu. Masa ikiye bölünüp yükseldi, içeri gelenlere büyük bir gürültüyle çarptı.

“Silahlarınıza ko un!”

Dir m sandalyesini ters çevirdi. Ona da dokundu. Sandalyenin ayakları kırıldı, ayaklardan bir tanesi ortadan diklemesine ikiye bölündü. Sivri uçlu iki sopaya dönüştü. Dir m

gülümsedi. Ucuz bir taklitti. Sopaları eline alıp gelenlere koştu. Masa darbesinden kaçınanlar hâlâ içeri doluyordu. Martiklun ve Nirimar'ı öldürdüler. Yüzünü göremediği cansız birkaç kişi daha vardı. Savaşacak hiç kimse yoktu! Dirâm kimseyi kontrol etmekle vakit kaybetmedi. Hadi silahlara izin verilmiyordu, peki böyle bir saldırıya karşı çabuk kaçılacak bir yer de mi düşünülmemişti? Düşünülmemiş olamazdı çünkü Dirâm iki toplantı önce kendisi öneriyi sunmuştu. Ona “Paranoyak...” demişlerdi. “Boşuna endişeleniyorsun.” Böyle düşünen arkadaşları şimdi ölü olarak yerde yatıyorlardı. Toplantının yeri nasıl ifşa olmuştu? Taşıyıcı neredeydi? Dirâm'ın onu bulması gerekiyordu. Arkadaşlarının ölmesine üzülmüyordu üzülmesine ama Taşıyıcı bulunursa uğraştıkları her şey biterdi. Onun kesinlikle korunması lazımdı. Ellerini kapıya vurdu. Odanın girişi yıkıldı. Artık içeri daha fazla insan giremeyecekti. Ancak ne yazık ki onlar da dışarı çıkamayacaktı. Bunu sonra düşünebilirdi. Dolapları çekti, koltukların altına baktı, kitapları indirdi. Taşıyıcı hiçbir yerde yoktu.

“Dirâm.”

Dirâm sesin geldiği yöne doğru eğildi. Taşıyıcı'nın sesiydi. Kitaplığın arkasından geliyordu.

“Y-”

Tam o anda odada ışıklar çaktı. Yıkılan kapının önündeki her şey yok oldu. İçeri cüppeli bir adam ve arkasından dört kişi girdi. Önlerine çıkan herkesi öldürdüler. Dirâm cüppelinin kim olduğunu biliyordu. O yüzden Taşıyıcı'ya baktı. O da başını sallayıp onaylayınca Dirâm eğildi, gözlerini kapattı.

“Üzgünüm.”

İkinci ışık hüzmeleri bu sefer onların tarafındaydı. Cüppeli adam Dirâm'a kadar yaklaştı ve alnına dokundu. Dirâm'ın nefesi anında kayboldu ama efsununu başlatmıştı bile. Cüppeli adamın arkasından gelen herkes öldü. Dirâm ve cüppeli ise kayboldular.

1. Bölüm: Pişmanlık

*Her şey tamamdı ama sıradan bir insan gibi ya lılıktan öleceğini
hayal bile edemezdi.*

Nad nhir gözlerini a tı ında ba ının bu kadar a rıdı ına inanamıyordu. D n kafasına yedi i ağır darbe, tükettiği biralarla tatsız bir ortaklık kurmuştu. Ba ı, içeride hücum emri veren bir ordunun davulları gibi zonkluyordu. Geceye nerede ba ladı ını biliyordu ama  u anda nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ba ını zorla masadan kaldırıp  ik yetle kapanmaya çalışan gözlerini etrafa bakmaya zorladı. Uzun tahta banka oturmuş, g r beyaz sakallı bir adam gördü. Transa geçmiş gibi yavaş yavaş bardak siliyordu. Tozlu mek n darmada ındı. Yerde cam kırıkları, şarap lekeleri, sanki pamuklarla doldurulmuş bir yataкта uyuyormu  gibi gözüken bir ayya , geceden unutulmuş demirler, başka bir deyişle insan pisli ini anlatan her şey vardı. Sandalyeler alt üst olmuş, masalar etrafa da ılmı tı. Nad nhir'in aklına, arkalardan izlediği ve izlerken de uyuyakaldı ı başarısız bir tiyatro oyununun kesitleri gibi görüntüler gelmeseydi bir savaş olduğunu d  enebilirdi. H lbuki sadece bir e lenceydi. Evet, ne yazık ki Dördüncü Kat'ta eğlenceler böyle olurdu.

Nad nhir, Jihri Adalı Wedatt'ın tavernasındaydı.

Evet. D n ak am buraya gelmiş ve tanımadığı birkaç kişiyle tüm parasını kaybedene kadar zar oynamı tı. Ayık olmanın zararlarından biri, böyle sosyal oyunlara kabul edilmemesiydi. Her ne kadar Nad nhir hile yapmayaca ına Sopa'sı ve sevdiği her şey üstüne yeminler etse de içki içmeyen biri zar veya herhangi bir masa oyunu oynayamazdı. B y yle hile yapabiliirdi. Nad nhir, ayık veya sarhoş, tek başına bir efsun çıkarmayı ba arabileli yıllar olmuştu ama insanlar hâlâ ona güvenmiyordu. Namı her zamanki gibi gerçeklerin önünde ilerliyordu.

Dolayısıyla Nadênhir yıllar sonra ilk kez oyunun başlangıç rutini olan kristal şarabı kafaya dikmiş ve tüm gece kaderini şansa bırakmıştı.

Öte yandan Nadênhir başının ağrımına, yorgun olmasına, kısacası ona dün yaşadıklarını düşündürmeyen her şeye minnettardı.

Ne yazık ki daha fazla kaçamadı.

Tıpkı güçlü dalgaların masum kayaları beklenmedik bir şekilde yıkaması gibi olan bitenler tüm ayrıntılarıyla Nadênhir'in aklına geldi. Nadênhir kasılarak önündeki boş bira şişesini kavradı. Dişlerini sıktı. Alkolün etkisine girene kadar belki yüzlerce kez gözlerinin önüne gelen sahneyi düşünmemeye çalıştı. Başaramadı. Bir elin olması gereken yerde oluşan ince, altın kılıç ve Güneşler'in altında eriyen buzlar gibi gözlerden kaybolan bir hayat... Hepsi hâlâ çok yeniydi.

Tlak'ı alıp ayağa kalktı.

Akşam yapması gerekenleri düşününce tekrar içmeye başlaması imkânsızdı. Zaten çok fazla içmiş de sayılmazdı ama yıllardır içmemek insanı böyle yapıyordu. Nadênhir, kurtarmak için yıllarını harcadığı Toprak'la bağını tekrar zedelemişti. Güzel olan tarafı ise, artık umursamıyor oluşuydu. Nadênhir sadece günü bitirmek istiyordu. İçkinin etkisi vücudundan geçmiş olamazdı. Acaba boş tavernada zar oynayacak kimseyi bulabilir miydi? Yerdeki adamı ayağıyla dürttü. Cevap alamadı.

“Yardıma ihtiyacın var mı Wed?”

“Lavuhanlar kapsın sizi! Bana Wed demenizden nefret ediyorum.”

“Pekâlâ, sevgili lordum Wedatt, size yardım etme şerefini bu kulunuza bahsetme nezaketini gösterebilir misiniz?”

“Toprak ye.”

“Çoktan yemişim gibi hissediyorum.” diye cevap verdi Nadênhir, daha çok kendi kendine.

“Sen akşam Kral'la düello yapmayacak mısın? Defolup gidip antrenman falan yapsana.” diye en sadık müşterilerinden

birini kovdu Wedatt. Nadênhir son yıllarda içki içmiyor olabiliyordu ama bu, Wedatt'ın Mêrinâri'deki en iyi nektarları yaptığı gerçeğini değiştirmiyordu. Nadênhir bir yandan da adamın her zaman böylesine huysuz olmasından hoşlanıyordu. Genellikle Nadênhir'i görenler, ona anlam veremediği bir saygı veya korkuyla yaklaşırlardı. Öyle ki Nadênhir için artık ikisini ayırt etmek imkânsızdı.

“Biliyorsun ki antrenmana ihtiyacı olan ben değilim Wed.”

“Umarım yenilirsin.” diye cevap verdi yaşlı tavernacı. Henüz başını bardaklarından kaldırmamıştı. O toz dolu bezle bardakları eskisinden daha fazla kirlettiğinden haberi yok gibiydi.

Nadênhir cevap vermedi. Wedatt'ı çileden çıkarmaya bile hâli yoktu. Kapının camındaki acınası yansımasına baktı. Hâlâ iki gün önceki beyaz gömleği ve dar pantolonu giyiyordu. Uzun saçları birbirine karışmıştı. Sakalları, Nadênhir'in normalde izin vermediği kadar, parmaklarını içinden geçirince kaybolacak kadar uzundu. Hâlihazırda kirli olan gömleği kan lekeleriyle süslenmişti.

“Wed?” diye seslendi Nadênhir. “Banyo yapabilir miyim?”

“Parasını ödeyecek misin?”

“Ne zaman ödemedim?”

“Elbette yapabilirsin.”

Nadênhir sırtıttı. Sırtınca kendini daha kötü hissetti. Gülmemeyi hak etmiyordu. Henüz değil.

Nadênhir etrafa saçılmış masaların arasından yürüyerek banyoya doğru ilerlerken Wedatt arkasından seslendi.

“Ama söylemedi deme, sabah Yağmur'u birazdan başlayacak.”

Nadênhir Yağmur'un çoktan bittiğini düşünüyordu. Daha doğrusu umuyordu. Demek ki yeterince uyuyamamıştı. Sabah Yağmur'u daha yağmadıysa henüz üçüncü akıma bile girmemişlerdi. Nadênhir iç çekti. Bugün Toprak Şölenleri'nin son günüydü ve uzun, acı verecek kadar uzun bir gün olacaktı. Nadênhir Yağmur'dan sonra zengin fakir, yaşlı genç demeden tüm halkın sokaklarda olmasını bekliyordu.

Belki Lâcc'î görmeye dükkâna gidebilirdi. Biraz Sopa çalışabilirlerdi, Nadênhir Tlak'î çocuğun kullanmasına izin vermeye başlamalıydı. Sonuçta bu gece Tlak'î son kez çekecekti. Lâcc hâlâ çok gençti. Nadênhir'in Sopa'yı ilk aldığı yaştan yarısından bile küçüktü ama Nadênhir güvenebileceği başka kimseyi düşünemiyordu. Dahası, kendine hatırlatmalıydı ki bu artık onun problemi değildi. Nadênhir emektar Sopa'sından vazgeçme düşüncesiyle barışmıştı. Eğer Lâcc almak isterse ona verirdi, istemezse denize atardı. Ama bu gece bitecekti.

Sonunda Nadênhir yolunu değiştirdi ve tavernanın kapısına doğru yürüdü. Eğer Yağmur yağacaksa banyo yapmanın manası yoktu. Kışlasına gidip orada kendi banyosuna girebilirdi. Hatta şanslı yaver giderse biraz daha uyuyabilirdi. Pek umudu yoktu ama denemeye değerdi.

Gömleğini çıkarıp tersine çevirdi, tekrar giydi. Kan lekeleri hâlâ belli oluyordu ama en azından artık görmek için dikkatli bakmak gerekiyordu.

Tlak'î omzunun üstünden kınına koydu. Emektar Sopa'nın rahatlatıcı, tanıdık ağırlığı sırtında; kaybettiklerinin taşıyamadığı, ezici ağırlığı kalbinde tavernanın kapısını açtı.

Yağmur başlamıştı.

Büyük Buluşma 9 Gün Önce

Nadênhir, Sopa'sı Tlak'in en uzun hâliyle gösteriş yaparcasına, yaylanan adımlarla tavernaya doğru yürüyordu. Bugün özellikle siyah uzun saçları ve kirli sakallarına uyacağını düşündüğü gri bir takım giymişti. Amacı alabildiğine az tehditkâr gözükmekti. Hoş, Nadênhir ne yaparsa yapsın insanların ona bakma şekli hiçbir zaman değişmeyecekti ama o yine de elinden geleni yapmalıydı. İnsanların Nadênhir'de korktukları şey bilinmezlikti. Evet, hepsi hikâyeleri duymuştu. Şanını biliyorlardı ama belki birkaç basit sokak kavgası dışında Nadênhir'in yapabileceklerini kendi gözleriyle görmemişlerdi. Nadênhir emin değildi, insanları korkutmayı göze alıp sormadıkça da asla olamayacaktı ama suçlu bir çocuğun, annesine kaçamak bakışı gibi üstüne atılan garip bakışlara her zaman alıştı. Sopa'yı diğer omzuna aldı. Sadece Tlak bile başlı başına bir efsaneydi. Dışarıdan bakınca her ne kadar ince, sıradan bir tahta parçası gibi görünse de Tlak'in de Nadênhir kadar ünü vardı.

Kalabalık meydana Toprak yolu görünce karşıya geçti. Her yerde olduğu gibi Mêrinârî'de de iki elin parmağını geçmeyecek sayıda İşleten insan dışında Toprak'a dokunmak yasaktı. Nadênhir, alışkanlıktan ötürü bu kurala saygı duysa da bir türlü anlam veremiyordu. Elbette, annesinin veya eğitimcilerinin anlattıklarını hatırlıyordu. Onları anlamak basitti ama verdikleri sebeplerin sonucunda Toprak'a dokunmanın yasaklanmasını anlamıyordu.

“Toprak bahşedendir.” diye okurdu annesi. Nadênhir küçüken defalarca duyduğu alıntıyı kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

Toprak bahşedendir; ona tapınmamızı istemez. İnsanlarını besler: içinden çıkanlarla canlıları, içine

aldıklarıyla ölüleri. Ta ki tekrar doğmaya hazır olana kadar...

Sayfalarının tutmayacağı kadar eski bir dinî kitabın başarısız bir çevirisiydi. Okuyan insanlar, alıntıyı, ölülerin tekrar hayata döneceğine yormuşlardı ve yüzyıllardır metinler bu şekilde öğretiliyordu. Nadênhir, insanların “kutsanmış” saydığı bir ömre sahipti. Antik dili öğrenmiş ve yolculukları sırasında kitabın orijinalini bulma şansına erişmişti. Kitabın asıl söylemek istediği şey, Toprak’ın tekrar doğacak olmasıydı. Orijinal metne göre de dokunmak bu yüzden yasaktı. Kitaba göre Toprak kilometrelerce uzanan, ölü bir tanrıydı. Daha doğrusu Tanrı ne kadar ölü olabilirse o kadar ölüydü ve bir gün geri dönecekti. Hatta Nadênhir’in anlayabildiği kadarıyla kitabın orijinal hâliyle modern hâlinin tek ortak noktası, Toprak’a dokunabilecek kişilerin sadece İşletenler olmasıydı. Bu seçilmiş insanlar, her mevsim dönümünde Kral’dan izin alır ve tüm ülkeyi kapı kapı dolaşıp halkın Toprak’a adaklarını toplardı. Bir sonraki dönümde de yaptıkları adağın karşılığını verir ve yeni adaklarını alırlardı. Yine Nadênhir’in bildiği kadarıyla kendine tapılmasını fani dünyada ödüllendiren tek tanrı Toprak’tı. Tabii ki Nadênhir’in dinle çok işi olmazdı. Böylesine uzun yaşadıktan sonra inandığı tek şeyin, görebildiği insanlar olduğunu anlamıştı ama işin içinden dini çıkarıp mantıkla bakmaya çalıştığında, özellikle Mêrinâri’de oluşan sistemin mantıklı olduğunu düşünüyordu. Elbette herhangi bir sistem ne kadar mantıklı olabilirse... Zira Mêrinâri sisteminde daha şanssızları korumak için *Toprak Payı Yasası* çıkarılmıştı. Yapılan adaklardan sonra herkesin karşılığının küçük bir kısmı ortada toplanır ve fakirlere dağıtılırdı. Böylece bir önceki dönümde hiç adak yapamamış veya çok az yapabilmiş insanların da yiyebileceği, satabileceği şeyler olur ve bir sonraki dönümde ritüele katılabilirlerdi. Mêrinâri sistemi de pekâlâ zenginlerin gereksiz derecede zenginleşmesini engelleyemiyordu ama en azından fakirlerin, hayat boyu fakir kalmasını engelliyordu.

Nad ehir tavernaya girmeden önce Tlak' i kısılttı, duruşu-
nu dikleştirdi ve yüzüne, test edilmiş gülümsemesini asıp içeri
girdi.

Mek n kalabalıktı.  çerideki insanların şatafatlı, temiz kı-
yafetlerinin ve samimiyetten yoksun, neşesiz kahkalarının ele
verdiği gibi Papatya, başkentteki lüks müesseselerden biriydi.
Kesinlikle Dördüncü Kat' ın kirli, gürültülü, ne idüğü belirsiz
insanlarla dolu tavernalarıyla uzaktan yakından alakası yoktu.
Bir kere güzel kokuyordu ki bu Nad ehir için, bir günde   
Yağmur yağması kadar garipti.

Bara yürüdü. Daha bir şey söyleyemeden tezg hın arkasın-
daki uzun bıyıklı genç adam -adı Yimri olabilirdi veya Yimril,
Nad ehir emin olmadığı için söylemekten çekiniyordu- arka
masalardan birini işaret etti.

“Hoş geldin Nad. Oturmadan Őu arkadaki masaya bir göz
atabilir misin rica etsem?” Başıını  ne eğip kulağına fısıldadı.
“Sabah iki genci içeri aldık. Yağmur’ dan sırlıklam olmuşlar-
dı.” Gençlerin olduğı masaya bakmaya devam ederek i  çekti.
“Karınlarını doyursunlar ve biraz ısınsınlar diye ama daha...
ehem... seçkin müşterilerimiz sabahtan beri rahat vermiyor.
Dedim ki belki sen...”

Nad ehir başını salladı. Daha fazla dinlemesine gerek yok-
tu. Her ne kadar nezih bir yerde olsalar da insanın e lencesi
yine insandı. Nad ehir önündeki durumu bir sınıf mücadele-
si olarak görmek istemiyordu ama hayatında bir türlü başını
 eviremediğı bir şey varsa o da şanslının şanssız ezmesiy-
di. Yanından ge tiğı insanların bakışlarını üstüne çeken sert
adımlarla gençlerin masasına yürüdü. Yimri haklıydı, çift
neredeyse Őöminenin yanında oturuyor olmasına rağmen hâlâ
sırlıklamdı. Yağmurlar yıllardır  ld r c  Őiddetle yağmamış
olsa da yine de böylesine ipince kıyafetlerle altına gitmek akıl
k rı değildi. Dolayısıyla bu durumun, çiftin kendi tercihi ol-
madığını fark etmek zor değildi.

Önlerinde iki temiz kıyafetli adam ayakta duruyordu. Yük-
sek sesle kahkalar atarak çiftin masasına vuruyordu. Nad ehir

onlara doğru giderken oğlanın önündeki içki devrilip üstüne döküldü ama ne yazık ki ne kız ne de oğlan bir şey söylemeye cesaret edebildi. Oğlan, özürler dileyerek düşen bardağı yerden almaya eğilirken Nadênhir ondan önce davranıp bardağı geri verdi. Toprak! Nadênhir çifti süzünce henüz ergen yaşlarını bile bitirmediklerini fark etti.

İki adam sonunda Nadênhir'i fark ettiklerinde kim olduğunu anlamaları uzun sürmedi. Bir tanesi bariz bir şekilde sinse de diğeri tam olarak beklediği an buymuş gibi daha da dikleşti lakin ne kadar dik durmaya çalışırsa çalışsın Nadênhir'in, önünde bir kule gibi yükselmesini engelleyemiyordu. En az bir baş kadar kısaydı.

Nadênhir gülümsedi.

“Arkadaşlarımı rahat bırakmanız için size beş döküm veriyorum.” En küçük hâlinde olan Tlak'i çıkarıp tek elinde çevirmeye başladı.

“Bırakmazsak ne olacak?” diye sordu diklenen, Nadênhir'e göre fazlasıyla kaba bir sesle. Adamın suratı sanki birisi üzerine oturmuş gibi ezilmişti, insandan çok bir baykuşu andırıyordu. Sadece burnu gereğinden fazla uzundu.

“Aksi takdirde iki çocuğa...” Çocuk kelimesini bastıra bastıra söylemişti, ki doğrudu, çift daha çocuktu. Belki şanssız iki kardeş, belki dert ortağı iki âşık, ne olursa olsun iki çocuktu. Nadênhir istemeden sinirlendiğini fark etti. “Zorbalık yapmanın ne kadar büyük sonuçları olduğunu göreceksiniz.” Kargaları kaçırmak isteyen bir korkuluğun sinir bozucu gülümsemesi gibi görünen tebessümünü daha da genişletti.

Korkan adam, diklenmeye çalışan -hoş, artık diklenmiyordu- arkadaşını omzundan tutup geriye çekti.

“Değmez. Hadi gidelim.”

“Arkadaşının sözünü dinle.” dedi Nadênhir, sopasını gitikçe büyüterek.

Adamın Tlak'e bakan gözleri korkuyla açıldı ve arkadaşının onu uzaklaştırmasına izin verdi. Nadênhir çocuklara döndü.

“Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için  zg n m  ocuklar.” Cebinden bir kese yanmış demir çıkarıp masaya attı. “Kim olduğumu biliyor musunuz?”

 rkek e başlarını salladılar.

“Harika.” Nad ehir tekrar gülümsedi ama bu sefer samimiydi. “şehir merkezine gidip Kütüphane’yi bulun. Sizi benim yolladığımı söyleyin, festivallerin bitimine kadar orada kalmanıza izin vereceklerdir. Sonrasına bakarız.”

Kız umutla başını kaldırıp inanamayan bir sesle, “Ama festivallerin bitmesine daha dokuz gün var.” dedi.

“O zaman dokuz gün boyunca kalacak bir yeriniz var.” diye onayladı Nad ehir. “Mümkünse ufak tefek işlerde yardım etmeye çalışın. Kim bilir? Belki temelli bir yeriniz olur.”

Çocuklar minnetle masadaki parayı alıp sonu gelmeyecek gibi görünen teşekk rlerle Papatya’yı terk ettiler.

Nad ehir mutluydu. Sadece  ocuklara yardım edebildiği için değil, elbette böyle bir imk nı olması güzel bir histi ama daha önemlisi uzun zamandır uğramasa da Kütüphane hâlâ annesinindi ve rahmetli Y lim’in kütüphanesi uzun zamandır şanssız çocukları ağırlamıyordu. Eğer annesi hayatta olsaydı Nad ehir’le gurur duyardı ve bu, bugün hissedebileceğini beklemediği kadar güzel bir duyuydu.

“Nad?”

Nad ehir arkasını döndü. Sarı bir c ppenin üstüne siyah pelerin takmış orta yaşlı adamın suratı yuvarlaktı ve siyah gözleri, Nad ehir’in yetişkin bir insandan görmeyi beklemediği kadar büyük bir neşeyle açıktı. Suratında kaşları dışında hiç kıl yoktu, bu da kısacık siyah saçlarıyla birleşince adamın temiz biri olduğu izlenimi uyandırıyordu.  nce dudakları, k  k bir tebessümden kulaklarına doğru büyük bir gülümsemeye dönüşerek heyecanla kıvrılıyordu.

Nad ehir bir an bakakaldı.

“Kin?”